

Reg. No. M. 2997.

சுருியர் :
யாழ்ப்பாணம்
தென்கோவை.
ச. கந்தைய பிள்ளை
தமிழ்ப் பண்டிதர்,
சிலோன்.

REPUBLIQUE FRANÇAISE

Liberté - Egalité - Fraternité

VITTAGAM

தனிப்பிரதி 1 அண

LE REDACTEUR
TENKOVAI
S. CANDIAH PILLAI
TAMIL PANDIT
JAFFNA
CEYLON.

JOURNAL HEBDOMADAIRE PARAISSANT LE JEUDI

வித்தகம்

வியாழக்கிழமைதோறும் வெளிவருவது

Bureau de la Direction :—
RUE D'AMBALATADOUAYER
MADAM NO. 4, Pondy.

நத்தம்போற் கேடு முளதாகுஞ் சாக்காடும்
வித்தகர்க்க் கல்லா லரிது.

காரியாலயம்:—

அம்பலத்தாடு ஐயர் மடத்து
வீதி நெ. 4, புதுவை.

VOL. I.

புதுவை, ஸ்ரீமுக ஹஸ் பங்குனி மீ ௧௯ ௨ (29—3—34)

No. 18.

ஓளவை குறள்

அருள் பெறுதல்

அருளினு லன்றி யகத்தறி வில்லை
அருளின் மலமறுக்க லாம்.

இருளைக் கடிந்தின் றிறைவ னருளால்
தேருளுஞ் சிவசிந்தை யாம்.

வாய்மையாற் போய்யா மனத்தினால் மாசற்ற
தாய்மையா மீச னருள்.

ஓவ்வகத்து ணின்ற சிவனருள் பெற்றக்கால்
அவ்வகத்து ளானந்த மாம்.

உன்னுங் கரும முடிக்கலா மொள்ளிதாய்
மன்னு மருள்பெற்றக் கால்.

எல்லாப் பொருளு முடிக்கலா மீசன்றன்
தோல்வையருள் பெற்றக் கால்.

சிந்தையு ணின்ற சிவனருள் பெற்றக்கால்
பந்தமாம் பாச மறும்.

மாசற்றகோள்கை மதிபோலத் தான்குன்றும்
ஈசனருள் பெற்றக் கால்.

ஆவாவென்றேதி யருள்பெற்றுர்க் கல்லாது
தாவாதே ஞான வொளி.

ஓவாச் சிவனருள் பெற்று லுரையின்றித்
தாவாத வின்பத் தரும்.

திருவருள் துணை.

மண்டலகவே காதல்
செய்துய்மின் கருதரிய
ஞாலமுண்டானோடு நான்முகன்
வானவர் நண்ணரிய
ஆலமுண்டானேங்கள் பாண்டிப்
பிரான்தன் னடியவர்க்கு
முலபண்டாரம் வழங்கு
கின்றனவந்து முந்துமினே.
(திருவாசகம்.)

வித்தகம்

புதுவை.

ஸ்ரீமுக னு பங்குனிமீ 16உ

பொருள்

அறம் பொருள் இன்பம் என்பன வற்றுள் பொருளே சிறந்தது என்பர். பொருள் அல்லவரைப் பொருளாகப் போற்றச் செய்வது பொருளே.

குறள்

பொருளல்லவரைப் பொருளாகச் செய்யும்
பொருளல்ல தில்லை பொருள்.

(ஐ-76ம் அதி- பொருள் செயல்வகை. 1.)

(இ-ள்.) பொருள் அல்லவரை—
உலகத்தவரால் ஒரு சிறிதும் மதிக்கப்படாது புறக்கணிக்கப்படும் கீழ்நிலை உடையாரையும், பொருளாகச்

செய்யும்—உரியாரும் பெரியாரும் இவரே என்று பொன்போலப் போற்றிக் கொள்ளும்படி செய்யும், பொருள் அல்லது பொருள் இல்லை—பொன்னாகிய செல்வமேயன்றி வேறு சிறந்த பொருள் யாதும் இல்லை என்பது.

பொருள் நடுவணது. அதனை அடைதலற்றான் அறமும் இன்பமும் உளவாகும். “நடுவணது எய்த இருதலையும் எய்தும்” என்றனர் ஆன்றோர். பின்வரும் தேவர் வாக்கும் இவ்வுண்மையை நன்கு புலப்படுத்தும்:

அறன்னு மின்பமு மீனூந் திறனறிந்து
தீதின்றி வந்த பொருள்.

(ஐ-பொருள் செயல்வகை. 4.)

(இ-ள்.) திறன் அறிந்து தீதின்றி வந்த பொருள்—ஈட்டும் முறையை அறிந்து அறிந்தவாறே, தீவினை நிறை குறுகி நிற்குமாறு, பணிசெய்து கிடத்தலால் அடையப் பெற்ற வாய்மையான பொருளானது, அறன் ஈனும் இன்பமற்றதும்—அறத்தைச் செய்வதும் ஒன்றாகே அளிக்கும் என்பது.

ஒன்பொருள் காழ்ப்ப வியற்றியார்க் கெண்ணே யிரண்டு மொருங்கு.
[பொரு

(ஐ-பொருள் செயல்வகை 10.)

(இ-ள்.)—ஒண் பொருள் காழ்ப்ப இயற்றியார்க்கு—முயன்று வினைவேற்றி முதிர்ந்து அதுபவத்துக்கு வந்த வாய்மையான பொருளை அடைந்தவர்க்கு, ஏனை இரண்டும் ஒருங்கு என்பொருள்—மற்றைய அறமும் இன்பமும் அதன் வினைவாக வின் ஒருங்கே எளிதில் அடையும் பொருள்களாகும் என்பது.

ஆதலால் பொருள் இன்றியமையாதது. அதனை அடைதல் அவசியம். மறம் பொருள் துன்பம் என்பன உலகியல். இவ் உலகியலுக்கும் நடுவணையாகியபொருளே இன்றியமையாதது.

குறள்

அருளில்லார்க் கவ்வுலக மில்லை பொருள்
[ளில்லார்க் கில்வுலக மில்லா கியாங்கு.

(ஐ-அருளுடைமை - 7)

(இ-ள்.)—பொருள் இல்லார்க்கு இவ்வுலகம் இல்லாகி ஆங்கு—அநித்தியமாகிய பொருள் இல்லாது வறியராயினார்க்குக் கற்பனையாகிய இம் மாயாப் பிரபஞ்ச வாழ்வு நடத்தல் இல்லையாயினால்போல, அருள் இல்லார்க் கவ்வுலகம் இல்லை—அருட்செல்வமாகிய வாய்மையான பொருள் இல்லாத உலக மாக்களுக்கு மெய்யடியார்க்குரிய பொன்னுலக வாழ்வு இல்லையாகும் என்பது.

உலகியலாகிய மறம் பொருள் துன்பம் என்பனவற்றை அறம் பொருள் இன்பம் எனக் காணல் வேண்டும். இதற்றான் பொன்னுலக வாழ்வு உளதாகும்—நித்தியத்துவம் உளதாகும்—வீடு பேறு உளதாகும். இதற்கும் நடுவணையாகிய பொருள் இன்றியமையாதது. மறம் பொருள் துன்பம் என்பனவற்றில் அநித்தியம் நிலவுகின்றது. பயனும் அநித்தியமே. அதுதான் மரணம் பிறப்பு என்னும் இவை இரண்டின் மயக்காகும். அவா வேகாரணமாக முனைப்போடு கூடிய செயல்களால்—போலிக் கல்வியால்—பொய்மையால் உலகமாக்களை ஏமாத்தி ஈட்டும் போலிப் பொருள் மறத்தாறு ஈட்டிய பொருளே—அநித்தியப் பொருளே. மனதுக்கும் அதன் வாயிலாகச் சரீரத்துக்கும் துன்பம் உண்டாகுமாறு—அவச்சலனம் உளதாகுமாறு ஈட்டும் பொருண்முயற்சி மறத்தாறேயாகும். பயனும் அஃதே. அறம் பொருள் இன்பம் என்பனவற்றில் நித்தியம் நிலவுகின்றது. பயனும், நித்தியமே. அதுதான் இல்லறம்—வீடு பேற்றின்பம்—இல் அருத் துறவறம்—வீடு பேறு. அறத்தாறு ஈட்டிய வாய்மையான பொருளே செல்வத்துட் செல்வம்—அருட் செல்வம். அஃதுடையார் எல்லாமுடையார்.

குறள்

அருட்செல்வஞ் செல்வத்துட் செல்வம்
[பொருட் செல்வம்
பூரியார் கண்ணு முள்.

(ஐ-அருளுடைமை. 1.)

என்பது பொய்யாமொழி.

(இ-ள்)—பொருட் செல்வம் பூரியார் கண்ணு முள—அநித்தியமாகிய மாயாகாரியப் பொருளான் வரும்மணி பொன் நெல் முதலியன மறச் செயலுடையார் மாட்டும் உள்ளன, ஆதலால் அருட் செல்வம் செல்வத்துள் செல்வம்—அருளான் வரும் செல்வமாகிய நித்தியப் பொருளே நினைத்தவாறு செல்வங்கள் யாவற்றையும் தரத்தக்கதாய் விளங்கும் வாய்மையான செல்வமாகும் என்பது.

பூரியார்கண்ணுள்ள பொருட்செல்வம் அன்னவர் அவரவை அகற்றது அவர்க்கும் பிறர்க்கும் தீமையே விளைத்தலால் அது வாய்மையான செல்வமாகா தென்பதும், மெய்யடியாரால் திருவருட் சகாயத்தால் அடையப்படும் செல்வம் அவர் அவர் அனைத்தையும் பூர்த்தி செய்து அவர்க்கும் பிறர்க்கும் நன்மையே விளைத்தலால் அதுவே வாய்மையான செல்வம் என்பதும் கூறப்பட்டன.

ஆதலால் உலகியலுக்கு ஒப்ப அநித்தியமான பொருளைத் தேடி அடைவதை ஒழிந்து, எத்துணைக் கஷ்டம் வரினும் அவற்றைப் பொருட்படுத்தாது மதி வைராக்கியத்தோடு இருந்து மனதுக்கும் சரீரத்துக்கும் அவச்சலனமின்றி வாளா பணி செய்து கிடந்து திருவருட் சகாயத்தால் வாய்மையான பொருளைத் தேடியடைவதே சாலச் சிறந்ததும் இன்றியமையாததுமாம். வாய்மையான பொருளே அறத்தாறு ஈட்டிய பொருளாம். மறமும் அநித்தியமான பொருளும் ஒன்றிய விடத்து உளதாகும் சிற்றின்பம் துன்பமே. இவற்றால் மரணம் ஏற்படுகின்றது—குணியம் நிலவுகின்றது—அநித்தியம் உளதாகின்றது. அறமும் அறத்தாறு ஈட்டிய வாய்மையான பொருளும் ஒன்றிய விடத்துப் பேரின்பமாகிய வீடு பேற்றின்பம் உளதாகின்றது. இம்மூன்றும் கெட்ட விடத்து—திரிந்த விடத்து—வீடு பேறு உளதாகின்றது—நித்தியத்துவம் நிலவுகின்றது.

நாமெல்லாம் துன்பம் உழத்தற்கு மூல காரணம் என்ன? எனின், பொருளின்மையே என்பதில் யீயமில்லை. உலகை ஆளும் சக்கரவர்த்திக்கும் இச்சஞ்சலமே உண்டு என்பதிலும் யீயமுண்டோ? அதுவேறு இதுவேறு என்பர் சிவர். இஃது அறியாமையால் எழுந்த கூற்றே. உலகம் அஃதாவது மனித சமூகம் பேதித்து நிற்பதன் காரணம் பொருளின்மையே. இது பொது. சிறப்பாக—தனித்தனியாகப் பார்க்குமிடத்தும் பொருளைப் பற்றிய குறைபாடு இல்லாதான்—அவா இல்லாதான் ஒருவனுமே இல்லா என்பது வெள்ளிடை மலையாம். “ஆரா நல்குரவு அவா வேணப்பமே” என ஆன்றோரும் கூறினர். இப்பொருளால் ஆம் பயன் என்ன? எனின், முன்னிலை தன்னிலையாதற்கு—உறவுபடுதற்கு இப்பொருளே உற்ற கருவி என்பதில் யீயமில்லை. இருளகற்றும் பொய்யா விளக்கம் பொருளே. இருளகன்றால் முன்னிலை உணரப்படும் தன்னிலையாகும்.

குறள்

பொருளென்னும் பொய்யா விளக்க மிருள
மெண்ணிய தேயத்துச் சென்று. *
[துக்கு]

(ஊ—பொருள் செயல்வகை 3.)

என்றனர் நமது பொய்யில் புலவர்.

(இ-ள்.) பொருள் என்னும் பொய்யா விளக்கம்—பொருள் என்று சிறப்பித்துக் கூறப்படுகின்ற வாய்மையான ஒளியானது, எண்ணிய தேயத்துச் சென்று இருள் அறுக்கும்—நினைத்த இடமெல்லாம் சென்று மயக்கத்தை நீக்கி உண்மையைக் காட்டும் என்பது.

இதனால் வாய்மையான பொருளும் அதன் இயல்பும் நன்கு விளக்கப்பட்டன. ஞான நேத்திரம் பெற்ற மெய்யடியாரே இத்தகைய பொருளான ராகிய அருளாளர் அருட் செல்வரான அறிக.

இத்தகைய அருமை பெருமை வாய்ந்த பொருளைப் பெறுதற்கே மெய்யடியார் அனைவரும் அரும்பாடுபட்டனர்; ஆற்றொணுத் துன்பங்களால் அலைப்புண்டனர்; நாயினும் கீழ்நிலையுடையார் இவர் என உலகமாகக் களால் இகழ்ந்து புறக்கணிக்கப்பட்டனர்; இவற்றால் சிறிதும் தளர்வாயது அரிய பெரிய வைராதோடு அஞ்சா நெஞ்சத்தினராய் அவரோகணம் பெறுது ஆரோகணம் பெற்று பவரோகம் எனும் தீவினை நிறையைக் குறுக்கி நல்வினை நிறைக்கு ஒப்பக் கண்டனர்; இருவினைச்சமரசம் பெற்றனர்; மல பரிபாகம் உற்றனர்; உற்ற இடத்தே தமது இச்சைகள் அனைத்தும் முற்றுப் பெறக்கண்டனர்; நிறையையும் கண்டனர்; நிறைமீறிய அவா வெனும் தற்சுதந்தரத்தை விண்டனர்; இப்பொருளையும் கண்டனர்; அடைந்தனர்; இச்சைகளை நிறையுட்புகுத்தி ஏறும் வழியைக் கண்டு ஏறிவிட்டனர்; அவிச்சை அகற்றனர்; வாய்மையான அறத்தையும் வீடு பேற்றின்பம் என்னும் தூய காமத்தையும் அடையப் பெற்றனர்; இல் அழுத் துறவறத்தில் நின்றனர்; வீடும் கைகூடப் பெற்றனர். இவரே தமது உடலும் உயிரும் ஒழிவற ஒன்றி நித்தியத்துவம் அடைந்த மெய்யடியார் என அறிக.

எத்தனையோ கோடி சென்மங்களில் ஈட்டிய நற்றவப் பயனாகிய பூர்வ புண்ணியப் பயனால் கைகூடும் சிவப்பணியாற்றான்—குருநெறியாகிய அறத்தாற்றினாற்றான் வாய்மையான பொருளை அடைதல் வேண்டும். பூர்வ புண்ணியமின்றி, கஷ்டமின்றி பொருள் கிடைப்பதென்பது முடியாத காரியம். பூர்வத்தையும் உத்தரத்தையும் சமப்படுத்திய ஞான்று கிடைக்கும் பொருளே வாய்மையான பொருளாகும்—வாய்மை இன்னது எனக் காட்டும் பொருளாகும்—முத்திவாயில் இது எனக் காட்டும் பொருளாகும். இப்பொருள் தான் பொருளாகிய தன்மத்தான் கண்ணுக்கு எட்டாததாய்த்

தமக்கு அப்பால் எங்கேயோ வெகு தூரத்தில்—ஆகாசத்தில் இருப்பது எனவும், சில நடை நொடி பாவனைகளால் இறந்தபின் இதனை எளிதில் அடைந்துவிடலாம் எனவும் பலர் நிச்சயமாக நம்பி இதனை அடையும் நெறியை நாடாது மாண்டு போகின்றனர். “உற்ற ஆக்கையின் உறுபொருள் இச் செம்பொருளை இவ்விணியினி மூப்புக்களால் பழுதடைந்துவிடாமலாகக் கழிந்தபின் அதனைப் பிரிந்து அடைவது என்றால் அது முயற்கொம்பே என்பது சொல்லாமலே அமையும். கடவுளை அடைதற்கும் அஃதாவது கடவுள் அருளைப் பெறுதற்கும் பொன்னாகிய பொருளுக்கும் உள்ள சம்பந்தம் என்னை? என்பர் அறிவிலார் பலர். அம்மையப் பருக்குப் பிரியத்தை வினைக்கக் கூடியது—உரிமையானது பொன்னேயன்றி வேறன்று. ஆதலாற்றான்,

திருவாசகம்

“பூவியல் வாரசடை யெம்பிராற்குப் பொற்றிருச் சுண்ண மிடிக்கவேண்டும்.”

(ஷட திருப்பொற்சுண்ணம், 2.)

என, உலகம் உண்மையை அறிந்து உய்யும் பொருட்டுக் கருணை மிகுதியால் ஓலமிட்டான் கண்ணாளன் மாணிக்கம். அகில சத்திகள் அனைவரும் அமல சொருபங்களாதலால் சுண்ணம் இடிப்பதற்குத் தகுதியுடையவர்கள் அவர்களே என்று அவர்களேயே,

“.....மாவின் வடுவகி ரன்னசுண்ணீர் வம்மின்கள் வந்துடன் பாடிமின்கள் யுபின் ரெண்டர் புறநிலாமே யுபின் ரெமுமின்.....”

(ஷட—ஷட—2.)

என்று கூறி அழைக்கின்றான். இப்பொற் சுண்ணத்தை இடிப்பதனால் ஆம் பயன் என்னை? எனின், கடவுளை அடைதற்கு—கடவுள் அருளைப்பெறுதற்கு இதுவே வழியாகும் என்பது வேறு தடத்தால் கடவுளை அடைய முடியாதோ? எனின், முடியாது! முடியாது! முடியாது! என்றே முத்தரமும்

கரந்துக்கி மொழியப்படும். மாணிக்கம் யாது கூறுகின்றான்?

“.....எங்கோனெங் கூத்தன் தேவியுத் தானும்வத் தெம்மையாள்”

வேண்டிமாயின் “செம் பொன்செய் சுண்ண மிடித்துநாமே” எனக் கூறுகின்றான். அன்றையின் அம்மையப்பர் எம்மை ஆள்வதென்பது—எமக்குக் கருணையை வழங்குவதென்பது வாய்ப்பேச்சேயாகும். செம்பொன் செய் சுண்ண மிடித்துச் செம்பொன் ஆக்கினால் அப்பன் திருவடியை அடைதல் என்பது பித்தலாட்டக் கதையே! இப்பெற்றியை அடையாத ஒருவன் தன்னை “வேதாந்தி” என்றோ “சித்தாந்தி” என்றோ கூறிக்கொண்டால் அவன் பெற்றிதான் என்னை? அவனை நினைப்பதாலும் பேசுவதாலும் பயன் என்னை? திருப் பொற் சுண்ணப் பதிகத்தின் தெய்வீக உண்மையை—அருமை பெருமையைத் தற்காலத்தவரிற் பலர் அறியாது அதனை அலட்சியம் செய்துவிடுகின்றனர் என்பது மிகையன்று.

இத்தகைய பொன்னை—வாய்மையான பொருளை—இப்படியை—இத்தத்துவத்தை அடைந்தாற்றான், ஆசையை—அவாவை அளவுட்படுத்தல் முடியும். இப்படியை அடைந்தவனே விக்கினங்கள் அனைத்தையும் அழகு (வி) படுத்தும் நாயகனாவன். விநாயகப் பேறு—விக்கின விநாயகப் பேறு இதுவே. மூலபண்டாரம் இதுவே. அம்மையப்பர் மூலபண்டாரத்தைத் தமது அடியவர் எனப்படுவோர்க்கே வழங்குவர்—வாய்மையான அடியார்க்கே வழங்குவர். எம்பெருமானுக்குப் பின்னையான இடம் இதுவே. எம்பெருமான் இடபாருடராய்க் காட்சி கொடுக்கும் படி இதுவே. சர்வபோகப்பேறு இதுவே. முதற்படி இதுவே. அமலப்படி இதுவே. மிகக் கடினமானதும் அடைதற்கரியதும் இதுவே. சாதலுஞ்சாதல் அடைந்த பின் கிடைக்கற்பாலதாகிய படி இதுவே. படி என்னும் தத்துவம் இதுவே. தற்சந்திரம் ஒழிந்த விடத்துக் காண்ப

படும் படி இதுவே. தன்னைத் தான் அறிதல் என்பதும் இதுவே. பூசரத்துவம் இதுவே. அகில கயவர்கள் அனைவரையும் அடக்கி ஆளும்படி இதுவே. முன்னிலையாவும் தன்னிலையாகும் படி இதுவே. முத்தி வாயில் இதுவே. புகலிடம் இதுவே. எம்பெருமான் பூரண கருணையை வழங்கும் இடம் இதுவே. இதனை அடைந்தவரே வழியடியார். முன்னிலைகளை யெல்லாம் நிறை கண்டு பஞ்சீகரணித்துப் படியேற்றம்பெற்று உய்தியடைய வல்லார் இவரே யாவர். மெய்த் தொண்டராகிய இவர் பெருமை சொல்லவும் பெரிதே! மெய்யடியாராகிய இவர் பெருமை அளக்கவும் பெரிதே! இவர் அருமை பெருமை நம்மனோர் சிந்தனை சொற் செயல்களுக்கு அளவுபடுவனவாகுமா? ஆகா! ஆகா!

சாந்தோக்கிய உபநிடதம் கூறிய “பூமா” என்னும் பொருளும் இதுவேயாம். “எத்தத்துவத்தே இருக்கும் அறிஞன் தன்னிலும் வேறாக எப்பொருளையும் விழிகளால் காணுமே, செவிகளால் கேளானே, மனத்தால் அறியானே, அதுவே “பூமா” சப்தப் பொருளும் சுக சப்தப் பொருளுமாம். “ஆன்மாவின் இரண்டாவது வல்துவால் பயமுண்டாம்” என்னும் சுருதி உளது. கூறிய சுகவடிவப் “பூமா” வேரமரணதி சர்வ விகாரங்களும் அற்றதாம். ஆதலின் அஃது அமிர்த ரூபமாம். “பூமா” வினும் வேறாய் அல்ப பதார்த்தங்கள் யாவும் மரணதி சர்வ விகாரங்களையும் உடையனவாம். ஆதலின் அவை மர்த்திய ரூபங்களாம். இத்தகைய சுக ரூபப் “பூமா” வை அதிகாரி குரு உபதேசத்தானே அறிந்த போதே முக்கிய அதிவாதி ஆவான் அதனிலும் வேறாய் பிராணதி களின் ஞானத்தே முக்கிய அதிவாதியாகானாதலின், அஃதாம் பொருட்டுச் சுகரூபப் “பூமா” வை அவசியம் அறிதல் வேண்டும்.” என்பது சாந்தோக்கிய உபநிடத

தாற்பரிய வருணனம். “பூமா” என்பதே பூமி. மேலே கூறிய படியை அடைந்தவன் பூமியைக் கண்டவன் ஆகின்றான். பூமியைக் கண்டாலன்றோ இடம் நிலை பெற்றது! அதன் முன் உண்டோ அப்பெற்றி? இல்லை. இல்லை. இடம் நிலைத்தாற்றான் அறம் வளர்த்தல் முடியும். அதனால் இன்பமும் அடையப்படும். இப்படி என்னும் தத்துவத்தை அடைந்தவன் பூதபஞ்சிகரணத்தை அறிந்தவன் ஆகின்றான். அதனால் அவன் தற்குகளை மாற்றும் ஆற்றல் உடையவன் ஆகின்றான். கற்பு+உரம் என்னும் கற்பூரம் செய்யத்தகுந்தவன் இவனே. அஃதாவது தனது தூலத்தைக் கற்பூர வண்ணமாக—அமலமாக விளைக்கத் தகுந்தவன் இவனே என்பது. கற்பு என்னும் ஊரை (கற்பு+ஊர்+அம்) அழகு செய்பவன் இவனே எனினும் ஆம். தற்குகளை—பஞ்ச தற்குகளாலாய சரீரத்தைக் கற்பூர வண்ணமாக மாற்றும் ஆற்றல் உடையான் இவனே என்க. இவன் தூலமே அருட்சோதி வடிவாய் அருவமாதற் குரியது—மறைதற் குரியது என்க. பின்வரும் பிரமாணங்களும் இவ்வண்மையை நன்கு புலப்படுத்துகின்றன.

திருமந்திரம்

அழிகின்ற சாயா புருடனைப் போலக் கழிகின்ற நீரிற் குமிழியைக் காணில் எழுகின்ற தீயிற் கற்பூரத்தை யொக்கப் பொழிகின்ற இவ்வுடல்போம்பரத்தே.

(ஐ8-ம் தந். விசுவக்கிராசம் 1.)

முத்துத்தாண்டவர்

“..... கற்பூரதீபம்போல் எந்தன் உடலைக் கனக சபையில் கலந்து கொள்வாயே.”

தாயுமானவர்

சித்த திருவிகற்பஞ்சேர்த்தார் உடல் தீபம் வைத்த கற்பூரம் போல் வயங்கும் பரா [பரமே.

சுக்கில சுரோணிதத்தாலாய பிண்டத்துக்குக் “கலிலம்” என்னும்

பெயர் உண்டு. கல்+இலம்=கலிலம். கல் என்பது சுக்கில சுரோணிதம். இதனை அழகு படுத்துவதே கல்+வி என்னும் வித்தை—வி=அழகு. வாய்மையான கல்வி இதுவே. இப்படியை அடைந்தவனே “கல்விமான்” எனப்படத் தக்கவன். அவ்வாறு “கல்விமான்” ஆனதன் பயன் என்னை கொல்லோ? என்பர் அறியாமாக்கள். அவன்தான் “மா” வுக்குரிய பிள்ளையாவன்—மாப்பிள்ளையாவன் அவன் என்க. “மா” எனப்பூத்த மங்கையை—தாயை அணைந்து சுகிக்கும் பிள்ளையாவன் அவன் என்க. பெற்றவனையே கூடினான் என்னும் தத்துவார்த்தம் இது. தான்பெற்ற பிள்ளையைத்தழுவி அணைந்து சுகித்தான் என்பதும் இது. பெற்ற தாயைக் கூடி அணைந்து சுகித்தான் என்பதும் இது. இதுதான் பெரிய பேறு. இதனைப் பெறுவது தான் அரிதினும் அரிது மிக அரிது. இதனைத் தான் சித்தர்கணம் பலபரிபாஷைகளால் கூறியது.

“இமவான் மகட்டுத் தன்னு. கேள்வன் மகன் தகப்பன் தமையன்” (திருப்பொற் சண்ணம். 13.) என்னும் மறை மொழியும் மேலே கூறிய உண்மையைப் புலப்படுத்துதல் கண்டு கொள்க. பெற்ற தாயைக் கூடித் தாதையைக் கொன்றவனை மதுரைச் சோமசுந்தரப் பெருமான் ஆட்கொண்டனன் என்னும் புராணக் கற்பனையின் உண்மையும் ஈண்டு நோக்கப்படுக. தாதையைக் கொள்வது—தாதை தாள்ற விசுவது என்பதன் உண்மையைப் பின்வரும் திருமுலர் திருமந்திரம் நன்கு புலப்படுத்துதல்.

திருமந்திரம்

ஒன்றுண்டு தாமரை யொண்மலர் மூன் தன்றூதை தாளு மிரண்டுள் காயத்துள் நன்றாகக் காய்ச்சிப் பதஞ்செய்ய வல்லார் கின்றேசென் நீசனை யெய்தலு மாமே. (ஐ8-ம் தந். அடிதீலயறியும் திறம்கூறல்.)

இத்தன்மை கைவரப் பெறுதற்குத்

தான் வாய்மையானபொருளை அடைதல் வேண்டும்—பொன்னை அடைதல் வேண்டும்—பொற்சண்ணம் இடிக்க வேண்டும் என்றது. பொற்சண்ணம் இடித்தாலன்றி “தேவியும் தானும் வந்து”—எம்பெருமான் தம்பதியாய் வந்து எம்மை யாள்வதென்பது வெறும் பேச்சே—பாட்டிக்கதையே—பிறரை ஏமாத்தி வயிறு வகுக்குரிய—புகழைப் பூசலைப் பெறு குரிய இழிவான தந்திரமே என்க. சண்ணம் இடித்தாலன்றி கல்பு பூக்காது—கற்பு என்பது சிடையாது. அமல ஒளி—அருளொளி—அருட்செல்வம் ஆக்கம்பெறாது. பூத்த கல்லை அம் படுத்துவது—அழகு படுத்துவது கல்பு+அம்=கல்பம். கல் அழகு பெறப் பூத்து கற்பு எனப் பெயர் பெற்று அம்—பெற வேண்டும்—அழகு பெற வேண்டும்—ஒளி பெற வேண்டும். பின்வரும் திருமுலர் திருவாக்கும் இவ்வண்மையை நன்கு புலப்படுத்துதல்.

திருமந்திரம்

தானே யளித்திடும் தையலை னேக்கினால் தானே யளித்திட்டு மேலுற வைத்திடும் தானே யளித்த மகாரத்தை யோதிடத் தானே யளித்ததோர் கல்லொளி யாமே.

கல்லொளியேயென நின்ற வடகிசை கல்லொளியேயென நின்றன னிந்திரன் கல்லொளியேயென நின்ற சிகாரத்தைக் கல்லொளியேயெனக் காட்டினுன்றானே.

(ஐ9-ம் தந். திருவம்பலச்சக்கம்

24, 25.)

“கல்லொளியே என நின்ற சிகாரத்தை” எனக்கூறப்பட்டமையால் “கல்” என்பதன் பொருள் நன்கு புலப்படுகிறது. இச் சிகாரமே நடு நாயகம்—நடு நாயகப்படி. இப்படியை அடையவே “கல்” ஒளி பெறும்—அழகு பெறும். கல் அழகு பெற வேண்டியது என்பதன் பொருள் என்னை? கல் வி பெற வேண்டும் என்பதேயாம். வி—அழகு. பஞ்சு பெளதிக தருவே “கல்” எனப்பட்டதென்பது. வாய்மையான கல்வி இன்னதென்பது பின்வரும் திருவாக்காலும் நன்கு புலப்படும்:

திருமந்திரம்.

குறிப்பறிந் தேனுட லுயிரது கூடிச்
செறிப்பறிந் தேன்மிகு தேவர் பிரானே
மறிப்பறி யாதவர் துள்ளம் புருந்தான்
கறிப்பறி யாமிகுந் கல்விகற் றேனே.

(ஊ 1-ம் தந். கல்வி. 1.)

இக் கல்வியைப் பெறுதற்கு—
என்னும் சுக்கில சுரோணிதத்
லுச் சரீரத்தை, வி—அழகு
செய்வதற்கு உரிய தந்திரம்
என்ன? கல் என்னும் நமது சரீ
ரத்தை அக்கினியில் அவி யாகக் கொடுக்க
வேண்டும். அதுதான் (கல் + அவி)
கலவி என்பது. அத்தகைய அக்கினி
எங்குளதோ எனின், தன்னிலையிலும்
முன்னிலையிலும் உண்டு என்ப.
“உபஸ்த துவார வடிவ கோளகத்தை
அடைந்து வீரியத்தோடு கூடிய
உபஸ்த இந்திரியம் வெளிப்பட்டது”
எனவும் அதுவே “பஞ்சம ஆகுதியின்
சாதனமாம்” எனவும் ஐதரேயம் முறை
யிடுகின்றது. இதனைப் பிழையின்றி
வாய்மையாக உணரவிடின், காமவெறி
கொண்டு நிறை முறையின்றி ஒழுகி
மகா பாதகராய்ச் சாதலடைவோர்
உலகோர். வேத உண்மைகளை உணரும்
ஆற்றலும் காதலும் இல்லாதார் பலர்
அவ்வாக்கியங்களுக்கு விபரீதப்
பொருள் கண்டு வரம்பின்றி ஒழுகு
தலும் அவற்றை இகழ்ந்து தூற்று
தலும் தற்கால உலகியலாகின்றன.
ஐதரேயம் முறையிடுகின்ற இவ்
வுண்மையை உணர்வது மிகக் கடினம்.
பாழ் கடத்தல்—பாழைக் கடத்தல்
என்பதன் பொருளும் இதுவே. ஆல
காலம் எனும் நஞ்சை உண்பது என்
பது இதுவே. நெருப்பாறு மயிர்ப்
பனவும் இதுவே. இந்நிலை
கவருதற் கேற்ற வாய்மையான
தீக்கையே ஆகமங்களில் “ம்ருத
தீக்கை” எனக் கூறப்பட்டது.
அசுத்த தநுக்கள் ம்ருதம் அடைந்து
—செத்து நீறி செம்பொன் தேகமாக
மாறி உலவாக்கியெனப் பொருள்
வழங்கும் இடம் இதுவே.

தற்கால உலகம் இவ் உண்மைகளை
அறியாது மாழ்கின்றது, பின் மாள்

ஆரியமும் தமிழும்

(17-ம் வாரத்தொடர்ச்சி)

அந்தத்தை அணவுவார் அந்தணர். அந்
தம் வேத அந்தமாகிய நாத அந்தம். பார்ப்
பார் என்பதன் பொருளும் இதுவே.
“ஆறறியந்தணர்க்கு அருமறை பல
பகர்ந்து” என்னும் கலித்தொகைக் கட
வுள்வாழ்த்துச்சொற்றொடரில் “அந்தணர்”
என்பதற்கு நச்சினர்க்கினியர் கூறிய
உரையையும் நோக்குக. அந்தணர் என்
னும் திருநாமம் உலகச் சாதியானருள்ளே
ஒரு சாரர்க்குக் காரண விடுகுறிப் பெய
ராக வழங்குகின்றது என்பர் வித்துவப்
பெரியார் சிவர்; காரண விடுகுறிப் பெய
ரின் இலக்கணத்தையும், உண்மையான
வேதங்களைத் தம்முள்ளே கண்டு ஒதி
உணர்ந்து அவ்வேத அந்தமாகிய நாத
அந்தத்தை அணவுதலாகிய காரணம் புலே
யும் கொலையும் களவம் தவிரும் பொய்யில்
ஒழுக்க நெறியறியாத உலகச்சாதி மாந்த
ரிடம் முற்றாக இல்லை என்பதனையும் இவ்
வித்துவப் பெரியார் அறியாதவர் என்று

கின்றது என்பது வெள்ளிடை. மண்
பொன் பெண் இம் மூன்றினற்றான்
ஒருவன் கரையேற முடியும். உலகம்
இம்மூன்றையும் வெறுத்துப் புறக்
கணிக்க வேண்டும் எனவும் அதுதான்
வாய்மையான துறவு எனவும் கூறி
முரண்பட்டுச் சாதலடை கின்றது.
இம் மூன்றையும் புறக்கணித்தவர்
வாய்மையான பொருளை அடைய
மாட்டார் — வாய்மையான மண்
பொன் பெண்ணை அடையமாட்டார்;
அதனால் அறனும் இன்பமும்
அடையமாட்டார்; வீடும் அடைய
மாட்டார்; மறமும் தன்பமும் மரண
முமே—பிறவிரெறியே அடைய வல்ல
வர். ஆதலால் வாய்மையான பொருளை
அடைந்து இருதலையு மெய்தி நித்தி
யத்துவம் பெறுதலே உய்யும் நெறி
யாம் என்க.

இது காரும் கூறியவைகளால்
வாய்மையான பொருளின் பெற்றி
ஒருவாறு சிறிது விளக்கப்பட்டது.

(சுபம்.)

அடியேன் கருதத் துணியவில்லை. அவர்
இவ்வழக்குப் போலி இடுகுறி என
உணர்ந்தும், அபிமானம்பற்றி உலகச்சுபிர
தாயமாகக் காரண விடுகுறி என்கின்ற
ராதலால், அவர்க்கும் இவ்வாறு கூறுதல்
உண்மையிற் கருத்தன்று போலும் என்றே
கொள்ளுதல் வேண்டும். உண்மை அந்த
ணரும் இடுகுறி அந்தணரும் உண்மை
நிலையும் உலகியலும் நோக்கி வேறுவேறு
கக் கூறப்பட்டமையும் ஆன்றோர் நூல்
களில் காணப்படும். உண்மை அந்தணரே
எவ்வயிர்க்கும் செந்தண்மை பூண்டொழுசு
வல்ல உண்மைத் துறவிகளுமாவர். உண்
மைச்சாதகயோகங்களால் மாயையின்
முதற்படியை மிதித்து—ஏறி, நினைத்த
போகங்களை யெல்லாம் நிறைகண்டு,
கொண்டு அதுபலித்து அதற்கு மேற்படி
யில் ஏறினவரே உண்மைத்துறவிகளாவர்.
மாயையின் முதற்படியில் ஏறினவரே
இந்திரபோகமுடைய உண்மை இந்திர
ராவர். இதுபற்றியே இந்திரன் வழியடி
யான் எனப்பட்டான்.

திருவாசகம்

காணர் புலித்தோ லுடைதலையுண் காடு

[பு]

ஆளு லவனுக்கிங் காட்படுவா ராரேடி
ஆளுந் கேளா யயனுந் திருமாலும்
வானூடர் கோவும் வழியடியார் சாழலோ.

(ஊ திருச்சாழல் 12.)

பெளராணிக இந்திரன் பூலோகப்
போலி இந்திரானவன். அமலம்
பெறுதற்கேற்ற முதற்படியை மிதித்த
வரே நினைத்த போகங்களை நினைத்தவாறு
ஆக்கும் ஆற்றல் உடையவர். “தோடுடைய
செவியன்” ஆகிய எம்பெருமான் விடை
யேறிக் காட்சி கொடுக்கும் படி இதுவே.
பக்குவ சீவன் எம்பெருமானுக்குப் பிள்ளை
யான இடம் இதுவே. அளவிறந்த கட்டடங்
களை அடைந்து மதிவரைக்கியம் பூண்டு
இப்படியை அடைந்த தன் பிள்ளைக்குச்
சகல போகங்களையும் கொடுப்பன் எம்
பெருமான். தக்க வயதுவந்த பிள்ளையான
தால் சாவியை, சாவி யெனும் (துறவு
கோல்) திறவுகோலைப் பிள்ளை கையிற்
கொடுப்பான். இப்படி காசு கொடுக்கும்.
படிக்காசு என்பது இதுவே. பிள்ளை
கையில் துறவு கோலைக் கொடுத்து “நீ
அறிவாளியாயினமையால் இவ்வலகத்தி
லும் எவ்வலகத்திலும் கோலோச்சக்கட
வாய்” என்பான் அப்பன். இத்திறவுகோல்

தான் முக்கோணம்—முச்சுழி—ஆயுதம் (ஓ) என்பது. இப்படியிலும் உட்புகள் உண்டு என்பர். ஆதலால் பக்குவபேதம் உண்டு இவ்வாறு வேண்டியவற்றை எல்லாம் நிறைகண்டு அநுபவித்து அவாவீனை விண்டு மேற்படியில் ஏறினவரே உபாதி பெற்றவர். எவ்வீதமான சுகத்தையும் போகத்தையும் பூரணமாக அடையும் வல்லபம் இல்லாதவன் “உலகத்தை வெறுத்தேன்; துறந்தேன்” எனக் கூறினால், அக்கூற்று வாய்மையாகுமா? யாவற்றையும் கண்டன்றே—அநுபவித்தன்றே—யாவும் தன்னிடத்து இருக்கப்பெற்றன்றே ஒருவன் அவற்றைத் துறக்கவேண்டும்! ஆதலால் மாயையின் முதற்படியை மிதித்துச் சகல போகங்களையும் கண்டுகடந்து படியேற்றம் பெற்று நாடபீடத்தை அணவிய உண்மை அந்தணரே சேவகாருண்ணியமுடைய உண்மைத் துறவிகளாதல் கண்டு கொள்க. இதன் திறமெல்லாம் மேலும் விரிப்பிற் பெருகும்.

பிரமவித்தையை உணர்ந்தோர் பிரமணர். பிரமவித்தையுமபெரியதுமாம். உலக நிலைக்கு உலக நூற்கல்வியாகிய வித்தை அவரவர் பக்குவத்துக்கு ஏற்றவாறு விரும்பப்படுதல் இன்றியமையாதது போலவே, உண்மை நிலையை விரும்பிய பக்குவர்களுக்கு இன்றியமையாதது பிரமவித்தை என்க. வீடுபெற நிற்போனால் விரும்பப்படுவதும், அவனுக்கு இன்றியமையாததும் உண்மை வித்தையாகிய பிரமவித்தையே என்க. தூலம் அமலமடைந்து சூக்குமமாதல் எவ்வாறு? இதனையார் அறிவார்? யாருக்குச் சொல்லுவார்? எம்பெருமானே இதனைப் பக்குவசேவருக்கு அவரவர் சடபேதம் கரம் பேதங்களுக்கு ஏற்ற ஏற்றவாறு உணர்ந்தியருளுவான். இதுதான் அரிய பெரிய பிரம வித்தை.

மற்றைய வித்தைகளைக் கஷ்டப்பட்டு கற்றுக்கொள்ளலாம். “ஸயன்ஸ்”கள் மூலமாக விளக்கலாம். பிரம வித்தையைக் கற்றுக் கொள்ளுதல் முடியாது. முடியாது! இது உலகில் நூல்களாக வழங்கும் வேதாகம புராண இதிகாச உபநிஷத்த முதலியவைகளுக்கு எட்டாதது. காயம் திரிதற்கேற்ற அஃதாவது மாறிப்பிறத்தற்கேற்ற அரிய பெரிய தந்திரமாகிய காயத்திரியும் இதுவே. இதனை உணர்ந்தோர் எம்பிரானவர். முதன்மையையுடைய இவ் அரிய பெரிய பிரம வித்தை எம்பெருமா

னால் தமக்கு உணர்ந்தியருளப்பட்ட உண்மையையே “ஆதிப்பிரமம் வெளிப்படுத்த அருளறி வாரெம்பிரானவாரே.” (திருவாசகம் திருவார்த்தை 1) என்னும் திருவாசகால் வெளிப்படுத்தியருளினார் இவ்வித்தையை உணர்ந்து ஒழுகித் தமது தூலம் பூரண அமலமடைந்து ‘தான் அவன் ஆகும் சமாதி’ கைகூடி மாறிப்பிறந்து “ஈனமில் காயம்” என்னும் ஓவடிவம் பெற்று அதனோடு உலகு கண்டுபோற்ற மறைந்து உண்மைச்சைவ முத்தியடைந்த உண்மைப்பிராமணராகிய மணிவாசகப் பிரபு.

மணிவாசகர் தமது தூலம் அமலமடைந்து சூக்குமமாதற் பொருட்டு அநுட்டித்த விதிகள் ஞானசம்பந்தருக்குப் பொருந்தா. ஞானசம்பந்தர் அநுட்டித்த விதிகள் சந்தாமூர்த்திக்குப் பொருந்தா. சந்தாமூர்த்தி அநுட்டித்த விதிகள் அப்பருக்குப் பொருந்தா. அப்பர் அநுட்டித்த விதிகள் சாக்கிய நாயனருக்குப் பொருந்தா. இவ்வாறே ஏனைய அடியார்க்கும் கொள்க. வீடுபெற நிற்கும் பக்குவ சேவரது சடபேதம் கரம்பேதத்துக்கு ஏற்ற ஏற்றவாறு எம்பெருமானால் அருளப்படும் சாதகியாக விதிகளே அவரவர்க்கு வேதவிதியும் ஆகும் விதியாக அமையும். ஒருவர்க்குரிய விதிகள் மற்றொருவர்க்குப் பொருந்தா. “நாம் அவனைப் பூசைசெய்த மார்க்கத்தனை, நாட்டிலே சொல்ல என்றால் கைகப்பார்கானே” என்றார் கருவூர்ச் சித்தநூர். இவ்விதிகள் அளவுபடாதனவாதவின் உலகில் நூல்களாக வழங்குதல் முடியாதகாரியமே! இதுபற்றியே “பத்தியாலடையும் அங்கலிங்கயிங்கம் பகர்த்திடும் உபகிடம் இன்றும்” எனச் சந்தசாதகமும் (செ 4) கூறியது என அறிய வேண்டும். ஆதலால் சமயகுரவர் முதலிய தத்துவப் பெரியார் உலகில் வழங்கும் நூல்களையே ஒதி அவற்றிற் சொல்லியவாறே ஒழுகி உண்மைச்சைவ முத்தியடைந்தனர் என்பதும், அதுபவப்பயனாக எழுந்த தமது அருள் வாக்குக்களில் அந்நூல்களையே பாராட்டினர் என்பதும், அவற்றின் சாரத்தையே திருவாசக முதலியனவர்க் அருளிச் செய்தனர் என்பதும், அந்நூல்களையே ஒதி அவற்றின் வழி ஒழுகினோரும் ஒழுதுவோரும் தூலம் பிணமாவிய செத்துப்போன பின்பு பாசங்கள் பற்றுக்களெல்லாம் அற்று முத்தியடைந்தார் தடைவார் என்பதும் கற்பனைகளை உண்மையென்று நம்பியமையால் நேர்ந்த அபிமானக் கூற்றுக்களையரசும்.

உண்மைச் சாதகங்களின் அருமை அறியாதார் மெய்யடியார் உலக நூல்களின் கூறிய வேள்விகளையே உண்மை மசங்கள் எனப்பாராட்டினார் எனவும் கூறுவர். மெய்யடியார் அகத்தும் புறத்தும் விளங்கும் உண்மை மசங்களின் அருமை பெருமைகளை அறிந்தோர் சித்தர்களேயாவார். இவற்றை உலகமாக்கள் அறியவல்லாபல்லர், “மகந்தான் செய்து வழிவந்தார் வாழ வாழ” (திருவாசகம்கோயின்முத்ததிருப்புகழ்) என மணிவாசகர் அருளியதும் அருமை உண்மை மசங்களின் அருமை பெருமைகள் ஈண்டு விரிப்பிற் பெருகும். கற்பனைகளைக் கற்பனை என்றணராது உண்மை என நம்பியோர் அபிமானக்கூற்றுக்களே, உண்மையை உள்ளவாறே அநுபவமாக உணர்ந்து கூறிய சமயகுரவர் முதலிய தத்துவப் பெரியாரை உலகமாக்கள் இகழ்வதற்குப் பெரும்பாலும் காரணமாயின. மெய்யடியார் உண்மை ஒழுக்கங்களை யும் அவர் அநுபவப் பாடல்களின் உண்மைப் பொருளையும் கற்பனையாளர் உணர்ந்து கொள்வது முடியாதகாரியமே.

எல்லாம் வல்ல சித்தனும் கயிலை முதற்குரவனுமாகிய எம்பெருமான் திருவருளைப்பெற்று உண்மைச் சாதக யோகங்களைத் திருவருட் கவசம் பூண்டு வழுவறத்தாங்கி ஒழுகும் மெய்யடியார் நிலையாகிய தமிழ் நிலையும், வேதாந்தமாகிய நாதாந்தத்தை அணவி அநாதாந்த சோதிப்பிழம்பாகிய ஆரியனைத் தன்னுள்ளே கண்டு ஆரியனை ஆரிய நிலையும் எம்பெருமான் வடிவமாகக் கொள்ளப்படுதலினாலும் அப்பெருமானார் தமிழன், தென்னவன், சைவன், வேதியன், அத்தணன், ஆரியன் முதலிய திருநாமங்களால் போற்றப்பட்டான்.

இதுகாறும் கூறியவைகளால் “ஆரிய கண்டாய் தமிழன் கண்டாய்” என மூலக்காட்டுறையும் மண்ணையே போற்றியதன் உண்மையும், ஆரியம் தமிழ் என்னும் வியாப்பிய வியாபகங்களின் உண்மையும், அவ்விரண்டுமானவன் எம்பெருமான் என்பதும், பிறவும் ஒருவாறு உணரப்படும்.

ஆரியம் தமிழ் என்னும் வியாப்பிய வியாபகங்களின் உண்மைகளை ஒருவாறு விளக்குமுக்கதால், உண்மைக்கும் கற்பனைக்கும் உள்ள இடையீடு ஒரு சிறிது காட்டப்பட்டதேயன்றிக் கற்பனைகளை

இகழ்ந்து விடுவது இக்கட்டுரையின் நோக்கமன்று என்பதை அறிஞர் உணர்ந்து கொள்வார் என்பது திண்ணம். கற்பனையின்மிக் காரியம் இல்லை. சீவரது பக்குவங்களுக்கு ஏற்றவாறே கற்பனைகள் அமைந்துள்ளன. கற்பனைகளாகிய இடுகுறிகளே இயற்கையாகிய உண்மை இன்னது என அறிதற்கு இலக்காயிருத்தலால் கற்பனைகளை நமக்கு உறவுபடுத்தி உண்மையை நாடுவதேயன்றி, அவற்றை விட்டுவிட்டு விடுவது முறையாகாது. கற்பனைகளாகிய முன்னிலைகளை நிறைகண்டு பஞ்சீகரணித்து உண்மை நிலையை அடையவேண்டும் என்பர் பெரியார்.

உண்மை காணப்பட்ட விடத்துக் கற்பனை போலியாய் ஒழியும், கற்பனையாகிய இடுகுறிகள் உண்டாயினமைக்குக் காரணம் உண்டா? காலம் குறிப்பிடமுடியுமா? எனின், இவையாவும் உலகியல் என்றும், அநாதி என்றுமே உத்தரம் கூறல் வேண்டும். மாயாகாரியமாகிய குழறுபடைகளும் மரபுகளும் எல்லாம் கற்பனையாகிய இடுகுறியே. நால்வகை மரபுகளும் உண்மை நிலையிலும் உலகியலாகிய போலி நிலையிலும் உள்ளனவே. உண்மை நிலையில் இந்நால்வகையினையும் ஒருவனே அடைய வேண்டும். திருமூலர் கூறிய உழவுயாது? அப்பர் செய்த உழவாரப்பணி யாது? இவற்றின் உண்மைகளை அறிதல் வேண்டும்.

உலகியலாகிய இடுகுறி மரபுகளை ஒழிக்க முயல்வது அறிவுடைமையாகாது. “யோகாத்ரூடி பல்யவல் = காரணத்தினும் இடுகுறி வண்மையுடையது” என்பது இலக்கண நியமனம். ஆதலால் ஒழிப்பதும் முடியாத காரியமே. கற்பனைகளால் உண்மையை நாடி உணர்ந்து ஒப்புரவார்த்தி உண்மை நிலையை அடைய முயல்பவர்களுக்கு அறிஞர் கடனாகும்.

எப்பொருள் ளெத்தன்மைத் தாயினு மப்பொருண், மெய்ப்பொருள் காண்ப [தறிவு.]”

அறிவிப்பு

கடிதர்களின் அபிப்பிராயங்களுக்கு அவர்களே பொறுப்பாளிகள்.

OPINION FROM YOUNG MEN'S HINDU ASSOCIATION.

Negombo
CEYLON.

பத்திராதிபர் அவர்களுக்கு,
“வித்தகம்.”

6 உ மார்ச் 1934.

அன்பார்ந்த ஐயா,

தாங்கள் சங்கத்திற்கு அனுப்பிய பத்திரிகைகள் பெற்றுக்கொண்டோம். வித்தகத்தில் வெளிவரும் கட்டுரைகள் சைவசமய ஆராய்ச்சிக்கும் தமிழ்ப் பாவை முன்னேற்றத்திற்கும் இன்றியமையாதனவாக இருக்கின்றன.

பல அரிய விஷயங்களைக் கற்றோரும் மற்றோரும் எளிதில் விளங்கிக் கொள்ளக் கூடிய விதமாகவும் பல பாடல்களை ஆதாரமாகக் கொண்டும் எழுதப்பட்டிருக்கின்றன. இப்பத்திரிகையால் தமிழ் மக்கள் நன்மை அடைவார்கள் என்பதற்கு ஆட்சேபம் இல்லை.

வித்தகம் யாவராலும் ஆதரிக்கப்பட்டு மென்மேலும் அபிவிருத்தி அடைந்துவரும் வண்ணம் எல்லாம் வல்ல இறைவனை வேண்டுகின்றோம்.

இங்ஙனம்

வ. நடராசா
கேளவ காரியதரிசி.

“வித்தகம்”
வருட சந்தா விவரம்
முன்பணம்

இந்தியா, பர்மா, சிலோன் ரூ. 3-0-0
மலாயா, சிங்கப்பூர் } ரூ. 4-0-0
சைகோன்

வித்தக நிலையம்,
புதுச்சேரி.
(F. India.)

“வித்தக” மதிப்புரை.

இலங்கையில் உள்ள பிரசித்திபெற்ற முருகவேள் திருத்தளிகளில் ஒன்றாகிய யாழ்ப்பாணம் கந்தவனக்கடவைக்

கோவில் அருச்சகரும்,

வேத சிவாகமங்களில் வல்லவரும்,
கந்தவனநாதர் கலிவேண்பா முதலிய

பிரபந்தங்கள் இயற்றிய

தமிழ்ப் புலவரும்,

நவீண்டில் வாசருமாகிய,

ப்ரம்மஸ்ரீ

சு. கனகசபாபதிக்குருக்கள்

அவர்கள் வழங்கியது

புதுவையிலிருந்து வெளிப்படும் “வித்தகம்” எனப் பெயரிய பத்திரிகையில் காணப்படும் விஷயங்கள் நம் சைவ சமயிகள் ஆவசியகம் உணரவேண்டிய அரிய விஷயங்கள் என்பதும், தற்காலம் இத்தகைய விஷயங்களை விளக்கும் பத்திரிகை அரிது என்பதும், இப்பத்திரிகையை வாசிக்கும் விவேகிகளுக்கு நன்று புலனாகும். ஆதலின் இப்பத்திரிகையை யாவரும் கிரமமாக வாங்கி வாசித்து நன்மை அடைவாராக.

வேண்பா.

உண்மைநூலோதுமுயர் போருளை
[யோர்ந்திடவே
ஒண்மையுடனேவிளக்குமொப்பரிய-
[திண்மைபெறும்
“வித்தக” மாம் பத்திரிகை மேதினி
[யின் மேனிலவ
அத்தனருள் செய்க வமர்ந்து.

குறிப்பு.—இம் மதிப்புரையையும் வாழ்த்துப்பாபையும் மனமு வந்து வழங்கிய அந்தணகுல திலகராகிய ப்ரம்மஸ்ரீ குருக்கள் அவர்களுக்குமது மனமார்ந்த வணக்கம் உரியதாகுக.

[ப—ர்.]